

ANA TOD

NAJSJAJNIJE ZVEZDE

Prevela sa engleskog:
Ksenija Prodanović

**Čarobna
knjiga**

PLEJLISTA:

- „One Last Time“ – Ariana Grande
- „Psycho“ – Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)
- „Let Me Down Slowly“ – Alec Benjamin
- „Waves“ – Mr. Probz
- „Fake Love“ – BTS
- „To Build A Home“ – *The Cinematic Orchestra*
- „You Oughta Know“ – Alanis Morissette
- „Ironic“ – Alanis Morissette
- „Bitter Sweet Symphony“ – *The Verve*
- „3AM“ – *Matchbox Twenty*
- „Call Out My Name“ – *The Weeknd*
- „Try Me“ – *The Weeknd*
- „Beautiful“ – *Bazzi*
- „Leave A Light On“ – Tom Walker
- „In the Dark“ – Camila Cabello
- „Legends“ – Kelsea Ballerini

၁

*Za Hjuza de Sent Vinsenta,
Nadam se da u ovoj knjizi osećaš strast
i da te i dalje činim ponosnim.
Nedostaješ mi strašno i trudiću se da, samo za tebe,
pijem više crnog vina. ♥ Počivaj u miru.*

POGLAVLJE JEDAN

Karina, 2019.

Vetar protutnji kroz kafić svaki put kad se stara drvena vrata otvore. Neobično je hladno za septembar i prilično sam sigurna da me univerzum na ovaj način kažnjava jer sam pristala da se vidim sa njim, danas od svih dana. Gde mi je pamet bila?

Jedva sam stigla da prikrijem naduvene oči i našminkam se. A ovo što nosim – kada sam poslednji put oprala odeću? Opet, gde mi je pamet bila?

Trenutno razmišljam o tome kako me glava boli i kako nisam sigurna imam li „ibuprofen“ u torbi. Isto tako razmišljam kako sam pametno izabrala sto najbliži vratima kako bih mogla da zbrišem brzo, ako za time bude bilo potrebe. Ovo mesto je u centru Edžvuda? Neutralan teren i nimalo romantično. Još jedan dobar izbor. Bila sam ovde nekoliko puta, ali zato što mi je ovo omiljeni kafić u Atlanti. Nema mnogo mesta – svega deset stolova – pa kapiram da se trude da privole ljude da se vrate. Kafić ima nekoliko karakteristika koje su dušu dale za Instagram, poput zida sa sukulentima i tih crno-belih pločica iza šanka, ali je, sve u svemu, prilično ozbiljan. Sumorna siva i svuda okolo beton. Bučni blenderi koji melju kelj i neko voće što je trenutno popularno.

Postoje samo jedna, škripava vrata: jedan ulaz, jedan izlaz. Bacam pogled na telefon i brišem znojave dlanove o crnu haljinu.

Da li će me zagrliti? Pružiti mi ruku?

Ne mogu da zamislim tako zvaničan gest. Ne od njega. Dodavola. Opet sam se uzrujala a on se nije ni pojavio. Četvrti put danas osećam nalet panike i sine mi da svaki put kada zamišljam naš susret on izgleda kao što je izgledao kada sam ga prvi put videla. Nemam pojma kakvu

ću njegovu verziju sada sresti. Nisam ga videla od prošle zime i nemam predstavu ko je on sada. A, realno, da li sam ikada i znala?

Možda sam poznavala samo jednu njegovu verziju – blistavu i ispraznu verziju čoveka kog sada čekam.

Pretpostavljam da sam mogla da ga izbegavam do kraja života, ali pomisao na to da ga nikada neću videti deluje mi gore nego sedenje ovde, sada. Bar to mogu da priznam sebi. I tako, evo me ovde, grejem ruke na šolji kafe, čekam ga da prođe kroz ta škripava vrata nakon što sam se zarekla njemu, sebi, svima koji su me slušali poslednjih meseci da nikada...

Još pet minuta, ali ako je on imalo nalik čoveku kog se sećam, stići će kasnije, namršten.

Vrata se otvaraju i ulazi jedna žena. Plava kosa joj je podignuta navrh malene glave, a mobilni prislonjen uz zarumeneli obraz.

„Zabole me, Haui. Uradi to“, sikće i sklanja telefon psujući.

Mrzim Atlantu. Ljudi ovde su poput nje, nadrždani i stalno u žurbi. Nije uvek bilo tako. Pa, možda i jeste, ali ja nisam. Ali stvari se menjaju. Nekada sam volela ovaj grad, naročito centar. Ovdašnji restorani su potpuno neverovatni, a za ljubitelja dobre klope koji je živeo u malom gradu – pa samo to je bio dovoljan razlog da se preselim. Uvek nešto možete da radite u Atlanti i sve je otvoreno duže nego u Fort Beningu. Najveća prednost za mene je bilo to što me ovde ništa nije podsećalo na vojsku. Nigde maskirnog, nigde uniformi u redu za bioskop ili benzin ili u kafiću. Ljudi izgovaraju normalne reči, a ne skraćénice. A i ima dovoljno frizura koje nisu ni nalik vojnim.

Obožavala sam Atlantu, ali je on to promenio.

Mi smo to promenili.

Mi.

To je bilo najbliže priznanju da sam i ja kriva za ono što se dogodilo.

POGLAVLJE DVA

„Zuriš.“

Samo jedna reč, ali je prodrila duboko u mene i obuzela me, uzdrnavši mi čula i pomutivši zdrav razum. Pa opet, osetila sam i mir, onaj koji osetim svaki put kada sam pored njega. Podigla sam pogled da bih se uverila da je on, iako sam znala da jeste. I naravno, eto njega kako stoji iznad mene i gleda me tim braon očima tražeći... prisećajući se? Volela bih kada me ne bi gledao tako. Mala prostorija je prilično krcata, ali ne deluje tako. Isplanirala sam ovaj sastanak do detalja, ali je on sve poremetio i sada sam nervozna.

„Kako to uspevaš?“, pitam ga. „Nisam te videla da si ušao.“

Brinem da će mi glas zazvučati kao da ga optužujem za nešto ili kao da sam nervozna, a to je poslednje što želim. Ali me zaista interesuje – kako to uspeva? Uvek mu je polazilo za rukom da bude tih i da se kreće a da ga niko ne primeti. Pretpostavljam da je to još jedna veština koju je stekao u vojsci.

Ponudim ga da sedne. Sklizne u stolicu i tek tada mi sine da je pustio bradu. Oštre, precizne linije njegovih jagodica i vilice prekriva tamna brada. To je novina. Naravno da jeste: uvek je poštovao pravila. Kosa mora da bude kratka i podšišana. Brkovi su dozvoljeni, ali samo ako su pedantno oštrickani i ne pokrivaju gornju usnu. Jednom mi je rekao da razmišlja da pusti brkove, ali sam ga odgovorila od toga. Čak i sa licem poput njegovog, brkovi bi delovali jezivo.

Uzima meni sa stola. Kapučino. Makijato. Late. Kafa s mlekom. Produžena. Kada je sve postalo tako komplikovano?

„Sad voliš kafu?“ Ne pokušavam da sakrijem iznenađenje.

Odmahuje glavom. „Ne.“

Poluosmeh na njegovom stoičkom licu podseti me zašto sam se zaljubila u njega. Pre samo sekund bilo mi je lako da skrenem pogled. Sada mi je nemoguće.

„Ne kafu“, uverava me. „Čaj.“

Ne nosi jaknu, naravno, a rukavi njegove teksas košulje podvrnuti su mu iznad laktova. Tetovaža na njegovoj podlaktici izviruje i znam da bi mu koža, ako bih je sada dodirnula, bila vreła. Pošto sasvim sigurno nemam nameru to da uradim, podižem pogled i gledam mu preko ramena. Daleko od tetovaže. Daleko od misli. Bezbednije je tako. Za oboje. Pokušavam da se koncentrišem na buku u kafiću kako bih se smirila u njegovoj tišini. Zaboravila sam koliko je umirujuće njegovo prisustvo.

To je takva laž. Nisam zaboravila. Želela sam, ali nisam mogla.

Čujem konobaricu kako nam se približava, škripi patikama po betonskom podu. Ima glasić kao u miša i kada mu kaže da bi „ono totalno“ morao da proba novu moku s pitomom nanom, nasmejem se jer znam da mrzi nanu u svakom obliku, čak i u pasti za zube. Setim se onih gadnih crvenih grudvica cimeta koje je ostavljao u mom lavabou i kako smo se često svađali oko toga. Samo da sam ignorisala te sitnice a više pažnje posvetila onome što se stvarno dešava, sve bi možda bilo drugačije.

Možda. A možda i ne bi. Ja sam osoba koja će preuzeti krivicu za sve – osim za ovo. Ne mogu da budem sigurna.

Ne želim da znam.

Još jedna laž.

Kejl kaže devojci da želi običan crni čaj i ovog puta suzdržavam se od smeha. Tako je predvidljiv.

„Šta je tako smešno?“, upita me kad konobarica ode.

„Ništa.“ Menjam temu. „Pa, kako si?“

Ne znam kakvim glupostima ćemo ispuniti ovo naše kafenisanje. Ono što znam jeste da je trebalo da se vidimo sutra, ali pošto sam danas bila u gradu, delovalo je kao dobra ideja da nam prvi, neprijatni susret protekne bez publike. Sahrana sasvim sigurno nije mesto za to.

„Dobro. S obzirom na okolnosti.“ Nakašlje se.

„Da.“ Uzdahnem i trudim se da ne razmišljam o sutrašnjem danu. Uvek sam se dobro pretvarala da je oko mene sve u redu. Okej, proteklih meseci malo popuštam, ali mi je godinama to bila druga priroda, nešto što sam počela da radim nakon što su se moji razveli, a ja završila srednju školu. Ponekad imam utisak da mi porodica nestaje. Da postajemo sve manji i manji.

„Da li si okej?“, pita me, a glas mu je još tiši nego ranije.

Čula sam ga isto kao što sam ga čula onih noći punih vlage, kada bismo zaspali pored otvorenog prozora – cela soba bi sutradan bila vlažna, a naša tela mokra i lepljiva. Volela sam osećaj njegove vrelе kože pod mojim prstima dok sam mu ocrtavala konturu vilice. Čak su mu i usne bile tople, ponekad grozničave. Vazduh južne Džordžije bio je toliko gust da ste mogli da ga okusite, a Kejl je uvek goreo.

Malo se nakašljao, trгнуvši me iz sanjarenja.

Znam o čemu razmišlja. Mogu da mu pročitam lice isto tako jasno kao neonski znak *Ali prvo, kafa* na zidu iznad njega. Mrzim što su to uspomene koje moj mozak povezuje s njim. Nimalo mi ne olakšava.

„Kare.“ Glas mu je nežan dok se naginje preko stola da bi mi dodirnuo ruku. Cimam je toliko naglo, kao da gori. Čudno je razmišljati o tome kakvi smo bili, da nikad nisam znala gde se završava on, a počinjem ja. Bili smo toliko usklađeni. Toliko... jednostavno toliko drugačiji nego sada. Postojao je period kada bi samo izgovorio moje ime i, tek tako, ja bih mu dala sve što bi pozeleo. Razmišljam na trenutak o tome. Kako bih ovom čoveku dala sve što bi pozeleo.

Mislila sam da sam dalje odmakla u oporavku od nas, u celoj toj *prebolela sam ga* fazi. Mislila sam da sam bar dovoljno daleko odmakla da neću razmišljati o tome kako mu je glas zvučao kada bih ga probudila rano ujutru za trening ili kada bi vrištao noću. U glavi počinje da mi se vrti i ako sad ne obuzdam svoje misli, uspomene će me raspoloviti, u ovoj stolici, u ovom malom kafiću, pred njim.

Nateram se da klimnem glavom i srknem malo latea kako bih kupila vreme, samo sekund da mi se glas povrati. „Da. Mislim, sahrane su ionako moja fora.“

Ne usuđujem se da mu pogledam u lice. „Ništa nisi mogla da uradiš, bez obzira na sve. Nemoj mi reći da si mislila da...“ Zastane, a ja sve pomnije gledam u malo oštećenje na svojoj šolji i prstom prelazim preko naprsle keramike.

„Karina, pogledaj me.“

Odmahnem glavom, apsolutno nespremna da uskočim u ovu zečju rupu s njim. Ne mogu. „Dobro sam. Ozbiljno.“ Zastanem i pogledam ga. „Ne gledaj me tako. Dobro sam.“

„Ti su uvek dobro.“ Prelazi rukom preko brade i uzdiše, a ramena mu se zavaljuju u plastičnu stolicu.

To nije ni pitanje ni tvrdnja, već je jednostavno tako kako je. U pravu je. Ja ću uvek biti dobro. Cela ona *foliraj dok ne uspeš* fora? Ja sam kraljica toga.

Šta mi drugo preostaje?

POGLAVLJE TRI

Karina, 2017.

Ubola sam premiju s poslom. Salon za masažu sam otvarala tek posle 10, pa sam mogla ujutru duže da spavam. A to što sam mogla da došetam na posao s drugog kraja ulice – bonus! Volela sam ovu ulicu: prodavnica dušeka, sladoledžinica, salon za manikir i starinska prodavnica slatkiša. Uštedela sam novac i eto mene, dvadesetogodišnjakinje u svojoj ulici, u svojoj malenoj kući. Svojoj kući. Ne tatinoj. Svojoj.

Do posla mi je bilo potrebno pet minuta peške – nedovoljno da bude zanimljivo. Uglavnom sam se sklanjala automobilima s puta. Ulica je bila dovoljno široka da se mimoiđu jedan auto i jedan pešak. Pa neki malecki auto, ali je problem što su ljudi ovde uglavnom vozili velike kamionete, pa sam najčešće morala da se prilepim uz drveće koje se prostiralo duž cele ulice i da čekam da prođu.

Ponekad bih izmišljala priče, male doze uzbuđenja pre početka smene. Tog dana sam smislila priču o Bredliju, bradatim muškarcu koji je vlasnik prodavnice dušeka na uglu. Bredli je bio fin tip i nosio je ono što sam ja zamišljala kao uniformu finog tipa: kariranu košulju i vojne pantalone. Vozio je beli „ford“ ili neki auto sličan tom i radio je čak i više od mene. Bio je u radnji svako jutro pre deset. Čak i ako bih radila duplu ili noćnu smenu, videla sam njegov beli kamionet parkiran na kraju ulice.

Bredli mora da je bio samac. Ne zato što nije bio fin ili sladak, već zato što je stalno bio sam. Ako je i imao ženu i decu, sigurno bih ih videla bar jednom u šest meseci koliko sam ovde, ali nisam. Nije bitno da li je dan, noć, vikend – Bredli je uvek bio sam.

Sunce je sijalo, ali nijedna ptica nije cvrkutala. Đubretarskog kamiona nije bilo nigde na vidiku. Nijedna osoba nije startovala

automobil. Bilo je jezivo tiho. Možda je zato tog jutra Bredli delovao zlokobnije. Pogledala sam ga ponovo i zapitala se zašto je razdelio svoju svetloplavu, skoro belu kosu po sredini, zašto je mislio da je dobra ideja da nosi tako strog razdeljak. Ono što me je najviše interesovalo jeste šta planira da uradi sa tim urolanim tepihom u kamionetu. Možda sam gledala previše epizoda serije „Mesto zločina“, ali valjda svi znaju da je to način da se rešite tela – umotate ga u stari tepih i bacite negde na obodu grada? Baš dok sam u mašti pretvarala Bredlija u serijskog ubicu, on mi je prijateljski mahnuo i nasmešio mi se, onako istinski. Ili je možda samo dobar u pretvaranju da je šarmantan, a zapravo će...

Umalo se nisam upiščila kada mi je viknuo.

„Hej, Karina! Nema vode u celom kraju!“

Tanke usne iskrivile su mu se u grimasu dok je mahao rukama kako bi pokazao koliko je uznemiren. Stala sam i podigla ruku kako bih zaklonila oči od sunca. Bilo je jarko, blistavo, iako je napolju bilo sveže. Džordžija je bila vrela. Mislila sam da ću se navići na to posle godinu dana, ali džaba. Čeznula sam za svežim noćima severne Kalifornije. „Pokušao sam da dobijem vodovod, ali bez uspeha.“ Slegnuo je ramenima i pokazao mobilni telefon kao dokaz.

„O, ne.“ Pokušala sam da iskopiram njegov frustrirani ton, ali, iskreno, nadala sam se da će Mali zatvoriti radnju danas. Prošle noći jedva da sam oka sklopila, pa bi mi dobro došao sat, ili dvanaest, sna.

„Nastaviću da ih zovem“, ponudio se.

Posegao je prstima i dotakao kopču za kaiš s glavom dugorogog bika. Delovao je kao da mu je vruće i kada je podigao veliki tepih iz svog kamioneta, umalo mu nisam pomogla.

„Hvala“, uzvratila sam. „Reći ću Mali.“

POGLAVLJE ČETIRI

Vrata su bila zaključana, sva svetla ugašena – čak i ono u hodniku koje uglavnom držimo uključeno – i unutra je bilo ledeno. Stavila sam ulja da se greju i upalila sveće u predvorju i dvema prostorijama.

Prvi klijent mi je bio zakazan za 10.30. Elodi je trebalo da stigne tek u 11.30. Još je hrkala kada sam izašla iz kuće, što znači da će uleteti na vrata u dvadeset do dvanaest, slatko se nasmešiti klijentu i promrmljati izvinjenje tim svojim slatkim francuskim akcentom. I tada će joj početi dan.

Elodi je jedna od retkih ljudi na svetu za koje bih uradila gotovo sve. To je naročito važno sada kada je trudna. Saznala je za bebu dva dana nakon što je njen suprug stigao u Avganistan. Takve stvari su ovde bile normalne. Videla sam to kod mojih roditelja, kod Elodi... gotovo svi ovde su znali da je to mogućnost. Ne samo mogućnost. Pre realnost ako se udate za vojnika.

Odmahnula sam glavom kako bih oterala takve misli. Trebalo mi je malo muzike ovde.

Mrzela sam tišinu. Nedavno sam uspela da ubedim Mali da mi dozvoli da puštamo malo pogodniju muziku dok radimo. Nisam više mogla da podnesem one „relaksirajuće spa pesmice“ koje su se vrtele satima. Uspavljajući zvuci vodopada i talasa živcirali su me samo tako. I uspavljivali su me. U roku od nekoliko sekundi uključila sam „ajped“ i Benks je raspršila taj mekani, sanjivi balon. Otišla sam do prijemnog stola kako bih uključila kompjuter. Nije prošlo ni dva minuta a Mali se pojavila sa dva ogromna cegera u malenim rukama.

„Šta nije u redu?“, pitala je dok sam joj uzimala torbe iz ruku.

„Ovaj, ništa? Nema *ćao*? Nema – *šta ima, Karina?*“ Nasmejala sam se i otišla u zadnju prostoriju.

Hrana u tim torbama mirisala je zanosno. Mali je pravila najbolju domaću tajlandsku hranu koju sam ikada probala i uvek bi napravila malo više za Elodi i mene. Častila bi nas time bar pet dana nedeljno. Mali avokado – tako je Elodi zvala svoju bebu – tražio je samo začinjene pijane nudle. Fora je bila u listovima bosiljka. Elodi je postala opsednuta njima od kada je zatrudnela, toliko da bi ih skidala sa nudli i grickala. Bebe vas teraju da radite najjuvnutije stvari.

„Karina“, rekla je Mali smešeci se. „Kako si? Izgledaš tužno.“

To vam je Mali. *Šta nije u redu? Izgledaš tužno.* Što na umu, to na drumu.

„Hej – dobro sam“, rekla sam. „Samo nisam našminkana.“ Prevrnula sam očima, a ona mi je prstom bocnula obraz.

„Nije to“, rekla je.

Ne, nije bilo to. Ali nisam bila tužna. I nije mi se dopalo što mi je maska pala do te mere da Mali primeti. Nimalo mi se nije dopalo.

POGLAVLJE PET

Bilo je pola jedanaest i moj klijent je stigao tačno na vreme. Navikla sam se na njegovu tačnost, da ne pominjem njegovu meku kožu. Videlo se da koristi ulje posle tuširanja i to je moj posao činilo lakšim, masiranje već meke kože. Mišići su mu bili zgrčeni, naročito na ramenima, pa sam pretpostavljala da je ceo dan za stolom. Nije bio u vojsci. To sam znala po dužoj kosi koja mu se kovrdžala pri krajevima.

Danas su mu ramena bila toliko napeta da su me prsti boleli dok sam mu trljala deo na vrhu. Voleo je da stenje – većina klijenata je takva – i ispuštao je duboke, grlene zvuke kada bih mu razbijala čvorove po telu. Sat vremena je brzo prošlo. Morala sam da ga čuknem po ramenu da bih ga probudila.

Moj klijent *od pola jedanaest* – zvao se Tobi, ali sam volela da ga zovem *od pola jedanaest* – ostavljao je dobru napojnicu i bio je jednostavan za saradnju. Osim onda kada me je pitao da izađemo. Elodi se izbezumila kada sam joj rekla. Htela je da ispričam Mali, ali ja nisam htela da pravim problem od nečega što nije bio problem. Nije se naljutio kada sam ga odbila – što je neobično, znam. U svakom slučaju, od tada nije ni nagovestio da ga privlačim, pa sam računala da su stvari između nas okej.

Bilo je petnaest do dvanaest i ni traga od Elodi. Uglavnom je slala poruku ako bi kasnila više od 15 minuta. Čovek u čekaonici mora da je novi klijent jer ga ne prepoznajem, a ja nikada ne zaboravljam lica. Delovao je strpljivo, što nije bio slučaj sa Mali. Falila su samo dva minuta pa da pozove Elodi.

„Mogu ja da ga preuzmem ako se ne pojavi za pet minuta. Sledeći klijent može da dođe sat kasnije, u pitanju je Tina“, rekla sam Mali.

Znala je većinu klijenata koji su dolazili u njen salon; ona je pamtila imena kao ja lica.

„Okej, okej. Ali tvoja prijateljica uvek kasni“, progundala je. Mali je najfinija žena, ali je živa vatra.

„Trudna je“, rekla sam, braneći prijateljicu.

Mali je zakolutala očima. „Imam petoro dece i to ne utiče na moj posao.“

„U pravu si.“

Tiho sam se nasmejala i poslala poruku Tini da je pitam da li može da dođe u jedan. Odmah je odgovorila jednim *da*, kao što sam i znala da hoće.

„Gospodine“, pozvala sam čoveka u čekaonici. „Vaš terapeut kasni. Mogu ja da vas preuzmem ako želite. Ili biste radije sa sačekate Elodi.“ Nisam znala da li hoće baš nju ili samo želi masažu. Sada, kada je postojao Jelp i onlajn zakazivanje, nisam znala koji klijenti traže određenog terapeuta.

Ustao je i prišao stolu bez reči. „Da li je to okej?“, pitala sam.

Oklevao je na sekund pre nego što je klimnuo glavom. Okej...

„U redu...“ Pogledala sam u raspored. *Kejl*. Kakvo neobično ime. „Pođite za mnom, molim vas.“

Nismo imali određene sobe – ne tehnički – ali sam drugu sobu levo namestila onako kako meni odgovara, pa sam je najčešće koristila. Niko drugi je nije koristio ako nije morao.

Donela sam svoju komodu, svoje dekoracije i radila sam na tome da ubedim Mali da mi dozvoli da okrećim zidove. Sve bi bilo bolje od ove tamnoljubičaste. Niti je bila naročito opuštajuća, a još je bila dosadna i soba je delovala dvadeset godina starije.

„Možete da ostavite odeću na vešalici ili stolici“, rekla sam mu. „Skinite se dokle vam odgovara. Lezite licem nadole, a ja se vraćam za dva minuta.“

Klijent nije rekao ni reč; samo je stajao pored stolice i skinuo sivu majicu preko glave. Definitivno vojska. Njegova čvrsta građa i gotovo obrijana glava naprosto su *vrištali* vojnik. Ceo život sam provela po vojnim bazama, pa znam o čemu govorim. Spakovao je majicu i odložio je na stolicu. Kada je počeo da skida pantalone, ostavila sam ga samog.

POGLAVLJE ŠEST

Izvadila sam telefon iz džepa i pročitala prvu poruku od tate: **Vidimo se večeras. Estel pravi jedno od svojih najboljih jela.**

Mogla sam da smislim bar hiljadu stvari koje bih radije radila, ali je ovo nešto što nas troje – ponekad četvoro – radimo svakog utorka. Od kada sam se odselila pre godinu dana, propustila sam samo jednu porodičnu večeru, i to onda kada je tata odvezao Estel našim kolima na proslavu završetka vojne obuke nekog dalekog rođaka, pa bih tehnički mogla da kažem da ja nisam bila ta koja je propustila večeru. Oni su i tada imali večeru, na tom porodičnom putu, dok smo Elodi i ja uživale u pici iz „Domina“.

Nisam odgovorila tati jer je znao da ću biti tamo u sedam. Moja „nova“ mama će biti u kupatilu, sređivaće kosu, a večera neće biti poslužena, ali bih ja radije da dođem na vreme. Kao i uvek.

Prošla su tri minuta otkako sam ostavila Elodinog klijenta, pa sam se vratila, navukla zavesu i ušla u prostoriju. Svetla su bila tako prigušena da je sve imalo ljubičastu nijansu sa odvratnih zidova. Sveće su gorele dovoljno da je vazduh mirisao čisto, na limunovu travu. Čak i posle nemirne noći, ovo je imalo moć da me umiri.

Ležao je na stolu nasred sobe, sa belim ćebetom na struku. Protrljala sam ruke. Prsti su mi i dalje bili previše hladni da bih mogla da dodirnem nečiju kožu, pa sam otišla do sudopere da ih zagrejem. Odvrnula sam slavinu. Ništa. Već sam zaboravila na Bredlijevo upozorenje i proteklih sat vremena sam radila bez vode.

Protrljala sam ruke i prinela ih grejaču ulja na sudoperi. Bio je malo previše vruć, ali je odradio posao. Ulje će biti toplo na njegovoj koži i verovatno neće primetiti da nemamo vode. Nije baš bilo svakidašnje, ali

je bilo izvodljivo. Nadala sam se da je onaj ko je sinoć zatvorio ostavio čiste peškire da se greju pre nego što je otišao.

„Da li imate neke određene delove koji vas muče ili koji su napeti, pa želite da se fokusiram na njih?“, upitala sam ga.

Bez odgovora. Da li je već zaspao?

Sačekala sam nekoliko trenutaka pre nego što sam ga ponovo pitala.

Odmahnuo je obrijanom glavom i rekao: „Ne dirajte mi desnu nogu. Molim vas“, dodao je to *molim vas* na kraju, kao da se naknadno setio da bi to trebalo da uradi.

Ljudi mi stalno traže da im ne dodirujem određeni deo tela. Razlozi za to su razni, od medicinskih do nesigurnosti. Nije moja stvar da ih pitam. Moj posao je da se klijenti oseće bolje i da im pružim lekovito iskustvo. Čini mi se da svaki put kada im ne zatražim da ispune karton, oni imaju neki poseban zahtev. Mali bi me zbog ovoga sigurno izgrdila.

„U redu. Da li želite blag, srednji ili jak pritisak?“, pitala sam i uzela bočicu ulja sa police. Bočica je spolja bila prilično vruća, ali sam znala da će ulje biti savršene temperature u dodiru sa kožom.

Opet bez odgovora. Možda je imao problema sa sluhom. I na to sam se navikla – jedna od težih stvari u vezi s vojničkim životom.

„Kejle?“, izgovorila sam njegovo ime, ni sama nisam znala zašto.

Podigao je glavu toliko brzo da sam pomislila da sam ga uplašila. I ja sam malo odskočila.

„Izvinite, samo sam htela da znam koliki pritisak želite.“

„Nebitno.“ Nije zvučao kao da zna šta želi. Verovatno mu je ovo prvi put. Vratio je glavu nazad na ruke.

„Okej. Samo mi recite da li ti je pritisak previše blag ili previše jak, pa ću ga prilagoditi“, rekla sam mu.

Umem da budem malo grublja i većini klijenata to odgovara, ali nikada nisam radila s ovim tipom.

Ko zna da li će se ikada vratiti? Prema mojoj proceni, samo se četvoro od deset prvih klijenata vrata, a svega jedan ili dva postanu redovne mušterije. Nismo veliki, ali imamo verne klijente.

„Ovo je ulje nane.“ Sipala sam malo ulja na kažiprst. „Utrljaću vam malo na slepoočnice. Pomaže kod...“

Podigao je glavu i odmahnuo. „Ne“, rekao je. Glas mu nije bio grub, ali mi je jasno stavio do znanja da ne želi ulje nane. Okej...

„Okej.“ Zatvorila sam flašicu i odvrnula slavinu. Dođavola. Voda. Kleknula sam i otvorila deo s peškirimima. Prazno. Naravno.

„Ovaj, samo sekund“, rekla sam mu. Položio je glavu na ruke, a ja sam zalupila vrata kredenca nešto jače nego što bi trebalo. Nadala sam se da nije čuo od muzike. Ovo baš i nije išlo najbolje...

POGLAVLJE SEDAM

Mali je stajala u hodniku kada sam pomerila tanku zavesu u potrazi za peškirim. „Treba mi voda. Ili topli peškiri.“

Prinela je prste usnama da me učutka. „Nema vode. Imam peškire. Ko nije dopunio zalihu?“

Slegnula sam ramenima. Nisam znala i nije me interesovalo; samo sam htela peškir. „U sobi mi je već pet minuta, a još nismo ni počeli.“

Na to se ubrzala, nestala je u sobi preko puta i pojavila se sa nekoliko vrelih peškira. Zgrabila sam ih i počela da prebacujem gomilu koja se pušila iz ruke u ruku kako bih ih ohladila.

Kada sam se vratila u sobu, mahnula sam peškirom još jednom i prevukla ga preko njegovih bosih nogu. Koža mu je bila toliko vrela da sam sklonila peškir i prislonila unutrašnjost svoje ruke na njegovo stopalo kako bih videla da li ima groznicu ili nešto drugo. Nisam mogla sebi da dozvolim da se razbolim.

Bukvalno. Tata je pokrivaio moje zdravstveno, ali je ono isticalo, a ja nisam mogla sebi da priuštim osiguranje.

Koža mu je bila vrela. Malo sam podigla ćebe i shvatila da i dalje nosi pantalone. To je bilo... čudno. Nisam znala kako da mu izmasiram drugu nogu, onu koju sam mogla da masiram.

„Da li želite da preskočim noge?“, tiho sam ga pitala.

Klimnuo je glavom. Nastavila sam da mu prevlačim topao peškir preko stopala kako bih uklonila svaki trag ulja ili prljavštine. Higijena klijenata... pa, recimo da varira. Neki ljudi bi dolazili u sandalama u kojima su bili ceo dan. Ne i ovaj tip. Mora da se istuširao pre nego što je došao. Bila sam mu zahvalna na tome. O ovakvim stvarima razmišljate kada ste maser. Počela sam od stopala, pritiskajući luk njegovog levog

stopala. Na dnu je imao nežnu, neravnu liniju. Nisam videla ožiljak u mraku. Prešla sam palcem preko luka i on se malo trgao.

Navikla sam da savršeno tempiram svoje sesije, pet minuta po nozi, pa sam višak vremena posvetila njegovim ramenima. Mnogo ljudi tenziju nosi u ramenima, ali ovaj tip – ako ovo nisu najukočenija ramena koja sam ikada videla, onda su sasvim sigurno blizu. Morala sam da se zaustavim da ne bih smislila priču o njegovom životu.

Nastavila sam, ostavivši mu noge prekrivene ćebetom, i radila sam na njegovom vratu, ramenima, leđima. Mišići su mu bili definisani, ali ne i napeti ili tvrdi pod prstima. Pomislila sam da je njegovo mlado telo dugo vremena nosilo neku težinu – ruksak, možda? Ili samo život. Nije mnogo toga pokazao da bih mogla da izmislim njegov život onako kako sam to radila sa Bredlijem i većinom drugih stranaca oko mene. Bilo je nešto u vezi s ovim tipom što mi nije puštalo mašti na volju.

Teme je bilo poslednji deo koji sam mu izmasirala. Blagi pritisak je uglavnom terao ljude da stenju ili makar ispuste jedan uzdah, ali iz njegovih usta ništa nije izlazilo. Nije ni pisnuo. Pomislila sam da je zaspao. To se često dešavalo i to sam volela jer je značilo da sam bila dobra. Kada je vreme isteklo, imala sam utisak kao da je tek počelo. Uglavnom sam razmišljala o tati, bratu, poslu, kući. Ali bilo je nešto u vezi s ovim tipom. Ništa mi nije palo na pamet.

„Hvala vam, da li je sve bilo u redu?“ Ponekad bih pitala, ponekad ne bih. Ovaj tip je bio toliko tih da nisam bila sigurna da li mu se dopalo ili ne.

Glavu je i dalje držao na rukama, pa sam ga jedva čula kada je promrmljao: „Da.“

Okej...

„U redu, sada ću izaći i pustiti vas da se obučete. Vidimo se u predvorju. Samo polako.“

Klimnuo je glavom i izašla sam prilično sigurna da neću dobiti napojnicu.

POGLAVLJE OSAM

Čula sam Elodi u lobiju. Pričala je sa Mali, koja ju je grdila što kasni.

„Preuzela sam tvog klijenta – oblači se“, kazala sam prijateljici. Nije škodilo ni da Mali čuje da je sve pokriveno i da nikakve štete nije bilo. Elodi mi se nasmešila i nagnula glavu na stranu. Bila je jedan od onih likova koji mogu da se izvuku s gotovo bilo čim.

„Izvini, Karina. Hvala ti.“ Poljubila me je u oba obraza. Na to sam se navikla prve nedelje kada se uselila. Nisam neki veliki ljubitelj preteranog dodirivanja, ali kad je ona u pitanju, bilo mi je teško da se povučem onako kako bih inače.

„Nisam mogla da zaspim noćas. Avokado je počeo da šutira.“ Osmeh joj se razvukao, ali sam joj po očima videla da se nije odmorila. Totalno sam je razumela.

Mali je dodirnula Elodin stomak i počela da priča bebi. Očekivala sam da pita stomačić *šta nije u redu, zašto se ne smešiš?*, ali je Mali bila nežna s decom, čak i s onom koja još nisu rođena. Bio mi je malo neprijatan taj način na koji je dodirivala Elodi, ali mi je ideja bebe koja šutira bila uzbudljiva, pa sam se nasmešila. Bilo mi je milo zbog prijateljice. Brinulo me je što je ovde sama i što joj je većina prijatelja preko Atlantika. Bila je mlada. Toliko mlada. Da li je stigla da kaže Filipu da je pomislila kako je osetila bebu da se mrda i da li je on uopšte stigao da proveri svoj mejl? Zbog vremenskih razlika nisu mogli da se čuju onoliko često koliko bi Elodi ili bilo ko ko u svom životu ima vojnika želeo. Ali je ona to hendlovala sa stilom, kao i sve drugo. Mene je pomisao da će za nekoliko meseci imati bebu užasavala.

Elodine oči su se ustremile na zavesu iza mene i zasijala je poput božićne jelke, te se progurala pored mene do klijenta. Izgovorila je ime,

ali je nisam dobro čula, mada mi nije zazvučalo kao Kejl. Poljubila mu je oba obraza i zagrlila ga.

„Ovde si! Ne mogu da verujem da si ovde! Kako si znao?“ Zacičala je i ponovo ga zagrlila.

Mali je klimnula glavom ka mom sledećem klijentu, koji je upravo ušao. „Treba da se vratiš na posao“, rekla mi je.